

Sygn. akt V KK 472/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 25 października 2021r.
sprawy **M. R.**
skazanego za czyny z art. 200§1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w J.
z dnia 30 kwietnia 2021r., sygn. akt VI Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 1 października 2020r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Jej autor postawił zarzut naruszenia przez Sąd Odwoławczy art. 433§2 k.p.k., polegającego na nienależytym rozpoznaniu postawionych w apelacjach obrońców skazanego zarzutów obrazy przepisów prawa procesowego, tj. art. 201 k.p.k. Sąd Rejonowy miał dopuścić się uchybienia tego przepisu oddalając wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii nowego (innego) biegłego psychologa oraz uzupełnienie opinii przez biegłą J. M. poprzez dołączenie materiałów

źródłowych, w sytuacji, gdy opinia przez nią wydana była niepełna. Powyższe miało wpłynąć na ocenę dowodów z zeznań małoletnich świadków S. M., N. K., K. M. i O. S., a w konsekwencji mogło prowadzić do błędnych ustaleń faktycznych, polegających na uznaniu skazanego winnym zarzucanego mu czynu z art. 200§1 k.k.

Lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu Okręgowego nie potwierdza zastrzeżeń obrony co do sposobu przeprowadzenia kontroli instancyjnej.

Można zgodzić się ze skarżącym, że rozpoczynając rozważania w przedmiocie podniesionych w apelacjach obrońców zarzutów naruszenia art. 201 k.p.k., Sąd II instancji sformułował go w dość niezręczny sposób, stwierdzając, że stanowił on zarzut „przyznania pełnej wiarygodności powołanym w sprawie opiniom psychologicznym sporządzonym przez biegłą J. M.”, podczas gdy literalnie dotyczył on obrazy art. 201 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków o uzupełnienie opinii albo powołanie innego biegłego. Niemniej jednak tak ujęta problematyka nie odbiega w zasadniczy sposób od treści zarzutu. Wszak oddalenie wniosków obrony wynikało z braku zastrzeżeń Sądu Rejonowego do treści sporządzonych opinii psychologicznych, uznaniu za wystarczającą i przekonującą uzupełniającą opinię biegłej z dnia 14 września 2020r. (k. 425-426), w której odpowiedziała ona na wszystkie pytania sformułowane w postanowieniu Sądu z dnia 28 sierpnia 2020r. (k. 412), a także na nie podzieleniu ocen obrony w kwestii pełności i jasności sporządzonych opinii (*vide*: postanowienie Sądu Rejonowego – k. 435). To z kolei świadczy o uznaniu przez Sąd I instancji opinii za rzetelne i podzielenie płynących z nich wniosków.

Sąd Odwoławczy, dokonując kontroli prawidłowości procedowania Sądu Rejonowego w tym zakresie, nie dopatrywał się uchybień, podzielił jego oceny i przytoczył na tę okoliczność szereg argumentów. Analiza motywów pisemnych w tym zakresie świadczy o tym, że pierwsza ich część dotyczy wszystkich opinii sądowo -psychologicznych sporządzonych w sprawie, zaś dalsze odnoszą się do poszczególnych argumentów podniesionych przez obrońców w treści uzasadnień apelacji. I tak, eksponując na czym polega rola biegłego psychologa w postępowaniu karnym, a jakie są prerogatywy sądu w procesie oceny zeznań świadków, Sąd zasadnie wskazał, że nie można upatrywać niepełności opinii

biegłego w tym, że nie odniósł się on do pewnych rozbieżności w zeznaniach świadka S. M. – to bowiem należy do zadań sądu. Słusznie Sąd Okręgowy wskazał też, że omyłki dotyczące imion świadków, których charakter jest oczywisty, nie powinny mieć zasadniczego wpływu na ocenę tej opinii. Dodać w tym miejscu wypada jedynie, że spośród wszystkich wydanych opinii, do zamiany imienia świadka doszło wyłącznie w jednej z nich – tej z dnia 10 lutego 2020r., dotyczącej N. K. – i tylko w końcowej jej części. Przy tym, na pierwszej stronie biegły wyraźnie określił, kogo ta opinia dotyczy. Taka informacja zawarta jest również na obu jej stronach w nagłówku. Istotne jest także to, że była to jedna z pierwszych wydanych opinii psychologicznych, zaś wobec drugiej z sióstr K.– K.– opinię wydano dużo później, tj. 31 marca 2020r. Tym samym wątpliwości obrony, który świadek w rzeczywistości był badany przez biegłą, jawią się jako całkowicie nieuzasadnione.

Ważne jest również to, że kwestia omyłek w imionach świadków była jedyną poruszoną w apelacjach obrońców kwestią bezpośrednio dotyczącą opinii innych świadków niż S. M.. Do tej okoliczności Sąd się odniósł.

Treść wniosku obrony złożonego w toku rozprawy w dniu 13 sierpnia 2020r. (k. 401) nie wskazuje, by dotyczył on przedłożenia przez biegłą dokumentacji z przebiegu badań osób innych niż pokrzywdzona. Skutkiem powyższego było wydanie przez Sąd w dniu 28 sierpnia 2020r. postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii uzupełniającej specjalisty psychologii jedynie w zakresie S. M., bez konieczności przedkładania dokumentacji z przebiegu badań. Powyższe nakazuje uznać, że wnioskowana przez obronę dokumentacja jawiła się Sądowi jako zbędna, co nie dziwi, biorąc pod uwagę, że biegłą, posiadającą stosowną wiedzę psychologiczną, ograniczyła się do sporządzenia jedynie niezbędnych zapisków, co wskazała podczas składania ustnej opinii uzupełniającej w dniu 13 sierpnia 2020r. (k. 401).

Z akt sprawy nie wynika, by obrona protestowała przeciwko takiemu działaniu Sądu, zarówno jeżeli chodzi o formę dopuszczonego dowodu, jak i jego zakres. Dopiero w toku rozprawy w dniu 22 września 2020r. (k. 434-434v) obrońcy wskazali, że złożony przez nich wniosek dotyczył wszystkich małoletnich świadków i ponowili go. Z przyczyn wskazanych już wyżej, Sąd I instancji oddalił ten wniosek, wskazując przy tym dodatkowo, że obrońcy mieli możliwość zadawania pytań

biegłej na ostatnim terminie rozprawy, co uczynili wyłącznie w ograniczonym zakresie.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe okoliczności nie sposób czynić Sądowi Odwoławczemu zarzutu nienależytego odniesienia się do zarzutów apelacji naruszenia przez Sąd I instancji art. 201 k.p.k. Sąd dokonał rozważań w powyższym zakresie, zaakceptował postępowanie Sądu Rejonowego i należycie umotywowował swoje stanowisko.

Mając na względzie powyższe, wskazać trzeba, że autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się uchybień, tym bardziej zaś rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.